

— Кажи ми! извика заеднаж Главкъ. Чухъ въ сждовището да са размѣсва името ти съ името на Апикида; ты вѣрвашъ ли че азъ съмъ повинныйгъ?

— Само вышныйгъ чете въ сърцата, но азъ подозрѣвамъ друго, а не тебе.

— И кого?

— Обвинителя ти Арбака.

— Увы, утѣшавашъ ма. И защо?

— Защото познавамъ злонравното му сърце, и познавамъ каквы страхове му задаваше убитыйгъ.

И той разказа на Главка сичкытѣ познаты намъ подробности, то е сношеніята си съ Апикида, плановѣтъ имъ за открываньето на шарлатанствата на египетското духовенство и коварныйтѣ средства чрезъ които Арбакъ са опыта да заблуди слабоститѣ на младыя прозелитѣ.

— И ако Апикидъ, слѣдуваше Олинѣъ, са е срѣшнѣлъ съ Олинѣа, укорилъ е кознетворствата му и го е заплашилъ че ще ги разгласи разумѣва са че мѣстото и часѣтъ благопріятствахъ на гнѣва на египтянина, и угодованіето и злата му натура вдѣхнѣхъ му, види са убійството на Апикида, когото са боеше.

— Тѣй е работата, извика Главкъ като подскочи. Сега съмъ задоволенъ.

— И на каквоти служи, несчастный, сега туй открытіе, ты си осъденъ безапелативно, и не можешъ, ако и невиненъ да отбѣгнешъ смъртъта.

— Но азъ самъ удовлетворявамъ на невинността си. Като си припомняхъ тайнственното си обезумяванье, съземаше ма, ако и на минута, страхъ, а сега . . . но кажи ми, ты, проповѣдниче на чудната вѣра, вѣрвашъ ли ты че за леки погрѣшки, за престѣпленія или чужды или отъ невѣжество извършени наказватъ или проклеватъ чловѣка горныйтѣ Силы, или какъто тѣ и да са наричатъ?

— Богъ е правосъденъ и не оставя създаніята си за слабоститѣ на свѣта нито въ милостыта си проклева освѣтъ само злытѣ и нераскаянытѣ.

— И съ сичко туй азъ мислѣмъ че нѣкой божій гнѣвъ ми зе ума и полудата ми бѣше толкози свѣрхчловѣческа и страшна, щото не можаше да са извика отъ чловѣческа сила.

— На земята съществуватъ демони отговори назоряничытѣ съ ужасъ какъто е на Небето истинныйгъ Богъ, и понеже не познавашъ тогосъ за туй онѣзи иматъ сила надъ тебе.